

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.915 van 6 maart 2018
in de zaak A. 218.929/XIV-36.988**

In zake : Tim PODEVIJN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Francky Verschuere
kantoor houdend te 8790 Waregem
Oude Desselgemstraat 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 april 2016, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 12 februari 2016 waarbij verzoekers beroep tegen het uitblijven van een beslissing van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen inzake de erkenning van een verzameling van vuurwapens wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wendy Depester heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 oktober 2017.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Francky Verschuere, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wendy Depester heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker dient op 25 september 2014 bij het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen een aanvraag in tot erkenning van een privé-verzameling van vergunningsplichtige vuurwapens en munitie.

3.2. Op 30 januari 2016 stelt verzoeker beroep in bij de minister van Justitie wegens het uitblijven van een beslissing binnen de wettelijk voorgeschreven termijn.

3.3. Met een beslissing van 12 februari 2016 verwerpt de minister van Justitie verzoekers beroep en wordt de aanvraag tot het verkrijgen van een

erkenning van een verzameling voor de vermelde vuurwapens geweigerd. Die beslissing steunt op de volgende motieven:

“[...]”

Op 18 december 2015 stuurde de federale wapendienst u een aangetekend schrijven waarin u onder meer het volgende werd meegedeeld:

‘Uit uw dossier is gebleken dat het door u opgegeven thema te ruim wordt bevonden.

De omzendbrief van 25 oktober 2011 stelt dat het thema van de verzameling de uitbreiding ervan moet rechtvaardigen doch tevens beperken. Een verzameling is immers geen eenvoudige optelling van vuurwapens. Ze wordt opgebouwd rond een thema dat slechts kan worden aanvaard als het beperkt is in de tijd, op geografisch of op technisch vlak.

Het is immers nog steeds in het belang van de openbare orde en veiligheid om het wapenbezit te beperken in die zin dat een verzameling geen carte blanche is voor het zo veel mogelijk verwerven van vuurwapens.

Een verzameling die geldt als vrijbrief om een onbeperkt arsenaal op te stapelen op één adres houdt per definitie een gevaar in voor de openbare orde en veiligheid.

De verzamelingen die worden erkend, zijn dan ook in handen van mensen die beschikken over een ruime (historische, technische, ...) kennis. U toont met uw aanvraag evenwel aan te weinig kennis in huis te hebben net omdat u het thema dermate ruim formuleert. Het door u opgegeven thema laat immers toe om quasi alle moderne wapens te verzamelen. Op basis van voorgaande motieven stel ik dan ook voor dat u een nieuw thema opgeeft waarbij u rekening houdt met de volgende beperkingen:

- ofwel geografisch, de keuze tussen Oost of West;
- ofwel een bepaalde periode in de geschiedenis, t.w. de periode 1945-1953 of de periode 1954-1975.’

Er werd u gevraagd om een nieuwe thema-omschrijving kenbaar te maken uiterlijk op 18 januari 2016 samen met een lijst van vuurwapens in uw bezit (met een kopie van uw vergunning tot het voorhanden hebben ervan) die u meent te kunnen onderbrengen onder het gekozen verzamelthema.

Hierop ontving de federale wapendienst van uwentwege op 15 januari 2016 een schrijven waarin u stelde dat het door u voorgestelde thema zowel in tijd als geografisch beperkt is en dat het geloofwaardig is omdat veel van de vergunningsplichtige wapens reeds zijn overgenomen op uw wapenhandelaarserkenning toen de verzamelerkenning van uw vader, [E. P.], werd ingetrokken. U wenst immers de door uw vader verzamelde wapens over te nemen, te bestuderen en onderhouden en de collectie te vervolledigen.

U stelt dat u op professioneel vlak dagdagelijks bezig bent met vuurwapens en dat u actief nationale en internationale (militaire) wapenbeurzen en shows bezoekt, dat u vertegenwoordiger bent van diverse wapenmerken, sportschutter bent en vergunningen bezit met de intentie een verzamelerkenning te verkrijgen.

U stelt dat uw zes vergunningen met de intentie een verzamelerkenning te verkrijgen, werden goedgekeurd met volgend thema: ‘verzameling van vergunningsplichtige en volautomatische vuurwapens gebruikt door landen verbonden met het Warschaupact, alsook België, Verenigd Koninkrijk, Italië, Duitsland, Israël, VS, Joegoslavië, Zwitserland tot en met het einde van de Vietnamoorlog (1975), alsook munitie’. U verkreeg deze vergunningen voor volgende vuurwapens:

- een geweer, merk Beretta, model AR-70, kaliber .223 Rem., serienummer [...];

- een pistool, merk AC, model P38, kaliber 9mm, serienummer [...];
- een pistool, merk Erfurt, model P08, kaliber 9mm, serienummer [...];
- een pistool, merk Mauser, model HSC, kaliber 7,65 Browning, serienummer [...];
- een geweer, merk -, model SKS, kaliber 7,62x39, serienummer [...];
- een pistool, merk Mauser, model 1910, kaliber 7,65 Browning, serienummer [...].

In voormeld schrijven stelde u dit thema nog eenmaal grondig te willen inkrimpen, zodat u tot volgende omschrijving zou komen:

‘Verzameling van militaire vergunningsplichtige en volautomatische vuurwapens gebruikt door verbonden landen met het Warschaupact alsook VK, Italië, Duitsland, Israël, VS, Joegoslavië en Frankrijk vanaf begin W02 (1939) t.e.m. 1970 alsook bijhorende munitie. Met uitzondering voor België: Militaire vuurwapens gemaakt door FN die gebruikt zijn door het Belgisch leger tot 1987.’

De minister van Justitie kende u op 17 juli 2014 voormelde zes vergunningen inderdaad toe onder de voorwaarde dat de wapens zouden worden bewaard bij dhr. [G. M.], wonende te 9620 Zottegem, [...], en dit ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Aangezien u woont op hetzelfde adres als uw vader - [E. P.] - kan het bewaren van uw wapens op dit adres ([...] Zottegem) mogelijks een gevaar betekenen voor de openbare orde en veiligheid. Uw vader werd op 25 maart 2014 immers veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen voor inbreuken op de wapenwet.

Op 5 februari 2016 stuurde de federale wapendienst u een schrijven waarin u er op werd gewezen dat het door u nieuwe voorgestelde thema nog steeds te ruim en ondoorzichtig is. Het schrijven stelde tevens:

‘Vele verzamelaars hebben geen automaten in hun verzameling of beperken de verzameling tot één of enkele conflicten of tot alleen maar Belgische wapens. U vraagt het eigenlijk allemaal terwijl daarmee de rode draad helemaal verloren gaat en de verzameling een optelsom wordt van zo veel mogelijk verschillende wapens zonder enige onderlinge (technische, historische, geografische, ...) band.

Het is de bedoeling om een verzameling op te bouwen rond een gekozen thema, niet omgekeerd.

Rekening houdend met uw voorstel en teneinde een coherente verzameling op te bouwen kan volgend thema wel worden aanvaard:

‘Verzameling van militaire vergunningsplichtige en volautomatische wapens gebruikt bij de volgende conflicten door de erbij betrokken landen: de eerste wereldoorlog (1914-1918), de tweede wereldoorlog (1939-1945), de Koreaanse oorlog (1950-1953), de eerste Indochinese oorlog (1946-1954) en de tweede Indochinese oorlog of Vietnamoorlog (1955-1975). De verzameling wordt beperkt tot maximaal twee wapens van hetzelfde merk en type.’ Dergelijk thema wordt voldoende ruim doch tevens afgebakend geacht zodat het toelaat een coherent geheel van vuurwapens te verzamelen.

Kan u mij uiterlijk op 19 februari a. s. uw akkoordbevinding bezorgen. Na deze datum zal een beslissing worden genomen inzake uw beroepschrift.’

Hierop antwoordde u dat uw thema is afgebakend zoals wettelijk vereist, nl. in de tijd: W02-1970

in soort: militaire wapens

in type volgens de huidige wetgeving: vergunningsplichtig en volautomatisch

geografisch: Warschaupact, VK, Italië, Duitsland, Israël, VS, Joegoslavië, Frankrijk.

U verwijst ter staving naar drie thema's die in West- en Oost-Vlaanderen zijn toegekend geweest en die u veel ruimer vindt.

U meent dat de federale wapendienst met het voorgestelde thema verregaande

restricties inbouwt op aantal en uitsluiting van munitie en België tot 1987. Twee van deze beperkingen heeft u nog nooit op een andere verzamelerkenning gezien. Verder voorziet de wet reeds een beperking van één exemplaar per model van wapens geproduceerd na 1945. U wenst dan ook nog steeds het laatst voorgestelde thema te verkrijgen doch met een laatste inkrimping van 5 jaar voor de FN uitzondering, bijgevolg het volgende thema:

‘Verzameling van militaire vergunningsplichtige en volautomatische vuurwapens gebruikt door verbonden landen met het Warschaupact alsook VK, Italië, Duitsland, Israël, VS, Joegoslavië en Frankrijk vanaf begin W02 (1939) t.e.m. 1970 alsook bijhorende munitie. Met uitzondering voor België: militaire vuurwapens gemaakt door FN die gebruikt zijn door het Belgisch leger tot 1982’.

Eén van volgende thema's van de bij uw schrijven gevoegde verzamelerkenningen uit andere dossiers vindt u eveneens prima, met name:

- ‘Vuurwapens gebruikt tijdens militaire conflicten vanaf de Eerste Wereldoorlog tot het einde van de eerste inval in Irak (1914-1992) door België, Bulgarije, Canada, China, Denemarken, Duitsland (Oost-West), Frankrijk, Israël, Italië, Joegoslavië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, USSR, Verenigd Koninkrijk, Verenigde Staten, Zweden en Zwitserland’.

- ‘Vuurwapens gebruikt tijdens militaire conflicten vanaf de Eerste Wereldoorlog tot en met de Falklandoorlog (1914-1982), door de volgende landen: België, Canada, China, Denemarken, Duitsland, Israël, Italië, Joegoslavië, Sovjet-Unie, Spanje, Tsjechoslowakije, Verenigd Koninkrijk, Verenigde Staten en Zwitserland.’

- ‘Lange vuurwapens, alsook bijhorende munitie’.

U geeft bijgevolg drie ruime thema's op die in 2008, 2010 en 2012 door verschillende gouverneurs werden aanvaard. Het betreft een voor een thema's met volautomatische wapens en munitie.

Het is evenwel niet omdat dergelijk onverantwoord ruime thema's bestaan en ooit werden toegekend, dat u hieraan bepaalde rechten kan ontleen.

De erkenning als verzamelaar is - in het licht van de wapenwet - een gunstregime die bij wijze van uitzondering toestaat om een grote hoeveelheid wapens op eenzelfde plaats bijeen te brengen. Dergelijke activiteit - veelal hobby - mag echter geen overdreven risico voor de openbare veiligheid met zich meebrengen.

Het feit dat u eender welke van de drie thema's die u aanhaalt - in de plaats van het uwe - best ok vindt, wijst er net op dat het u er enkel om te doen is om een zo groot mogelijke hoeveelheid wapens te kunnen verzamelen, en het liefst de allerzwaarste. Het doet op zijn minste vermoeden dat u op zoek bent naar een thema om de wapens, die destijds van uw vader waren, in onder te kunnen brengen, eerder dan dat u uit oprechte interesse vanuit bijvoorbeeld historisch of technisch oogpunt een bepaald afgebakend geheel wenst te verzamelen.

De federale wapendienst trachtte u hiervan bewust te maken en stelde daarom een beperkter thema voor. Dit om toe te laten een coherent geheel te verzamelen met voldoende afbakening zodat wordt vermeden dat een te groot aantal zware wapens zouden worden geconcentreerd in één verzameling en bijgevolg op één opslagplaats. Dit tevens opdat u zou inzien dat een verzameling geen eenvoudige optelsom is van vuurwapens, doch een intellectuele bezigheid waarbij men als het ware ‘inzoomt’ op een bepaald segment van wapens omwille van een bijzondere fascinatie op grond van rechtmatige motieven, t.w. de kennis van een bepaalde historische tijdspanne, een bepaalde oorlog, een bepaalde technische eigenschap, enz.

Het uitgangspunt van de wapenwet is dat men - voor het voorhanden hebben van een vuurwapen - een vergunning dient te hebben. Iemand met een erkende verzameling geniet van een soepeler regime doordat niet voor elk vuurwapen

afzonderlijk een vergunning moet worden verkregen. Het stelt de verzamelaar dus in staat om meerdere vuurwapens voorhanden te hebben voor zover ze onder eenzelfde thema kunnen worden ondergebracht. Het is bijgevolg van belang deze uitzondering strikt toe te passen en de erkenning uitsluitend te verlenen indien er geen twijfel bestaat omtrent de oprechtheid van de interesse, de kennis van de aanvrager en de intentie om vooral een samenhangend geheel op te bouwen eerder dan een optelsom van een reeks vuurwapens die men van iemand wil overnemen.

Net omdat hieraan ernstig getwijfeld wordt - twijfel die wordt versterkt door de halstarrigheid waarmee u met de voorgestelde beperkingen omgaat - en omdat het uitgangspunt van de wapenwet nog steeds is om ongelukken met en misbruik van wapens te voorkomen, kan niet worden ingegaan op de door u voorgestelde verzamelthema's.

Uw aanvraag tot het verkrijgen van een erkenning van een verzameling voor de voormelde vuurwapens wordt bijgevolg geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het "gelijkheidsprincipe (art. 10 Grondwet)". Verzoeker wijst op de voorbeelden van ruimere verzamelthema's die hij lopende de behandeling van zijn aanvraag heeft voorgelegd en stelt dat het door hem voorgestelde thema in vergelijking beperkter is zowel in de tijd als op geografisch en technisch vlak en in overeenstemming is met de omzendbrief van 25 oktober 2011. Door de duidelijke ongelijke behandeling acht verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden, te meer nu hij zijn thema steeds verder heeft ingeperkt en hij geen loutere hobbyist is maar professioneel actief is in de wapensector.

5. In zijn memorie van wederantwoord betwist verzoeker de stelling van de verwerende partij dat er gegronde en objectieve redenen zouden bestaan die een verschil in behandeling zouden rechtvaardigen. Volgens verzoeker kan de verwerende partij niet betwisten dat de door hem voorgelegde omschrijvingen van gelijkaardige verzamelingen zelfs veel ruimer zijn dan zijn

eigen aanvraag waarin de drie strikte criteria van de omzendbrief van 25 oktober 2011 scrupuleus werden gerespecteerd. Verzoeker benadrukt geen heimelijke bedoelingen te hebben en niet te willen ontsnappen aan de toepassing van de wapenwet en de vergunningsplicht, hetgeen volgens hem ook blijkt uit het gegeven dat hij reeds geruime tijd zes vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens heeft. Er kan volgens verzoeker ook niet worden voorgehouden dat het bijzonder gevaarlijke wapens zou betreffen, gelet op de positieve adviezen terzake van de politie en de procureur des Konings. Verzoeker stelt dat het evenmin zijn bedoeling is om meerdere exemplaren van wapens van eenzelfde model, kaliber en benaming te verwerven. Verzoeker benadrukt ook zijn deskundigheid, verworven onder andere door zijn professionele activiteit als wapenhandelaar, zijn aanwezigheid op nationale en internationale wapenbeurzen, zijn activiteit als sportschutter, ... Verzoeker meent dat zijn interesse en gedegen kennis onbetwistbaar is en dat de twijfel die de verwerende partij op dat vlak heeft, onbewezen en subjectief is. De verwijzing naar zijn vader wordt volgens verzoeker volledig weerlegd door het feit dat hem reeds zes vergunningen werden toegekend voor de wapens die het opgegeven thema ondersteunen. Ook de suggestie van gevaar voor ongelukken met en misbruik van wapens wordt volgens verzoeker op geen enkele wijze hard gemaakt en is integendeel tegenstrijdig met de positieve adviezen ter zake. Verzoeker ziet in de bestreden beslissing dus geen enkele objectieve of gegronde reden ter verantwoording van de weigering van de erkenning. Geen enkele bepaling van de wapenwet, uitvoeringsbesluiten of omzendbrief wordt ingeroepen om een weigeringsbeslissing te funderen.

In de laatste memorie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en aangevuld in de memorie van wederantwoord. In repliek op het auditorsverslag betwist verzoeker dat hij geen concrete en precieze gegevens zou hebben aangevoerd die de schending van het gelijkheidsbeginsel illustreren, hetgeen hij detailleert. Volgens verzoeker heeft hij immers met de voorgelegde en toegekende verzamelerkenningen bewijskrachtig aangetoond dat herhaaldelijk ruimere thema's werden aanvaard zodat hij ongelijk werd behandeld ten opzichte van rechtsonderhorigen in het verleden. Het kan hem

moeilijk worden verweten dat hij niet alle elementen van die erkenningsaanvragen kan voorleggen vermist hij daar niet persoonlijk bij was betrokken. Gelet op zijn beroepskwalificaties in de wapensector, zijn onberispelijk strafverleden, zijn onbetwiste moraliteit, zijn garanties voor veilige opslag, enz... zijn er volgens verzoeker meer dan voldoende elementen die staven dat hij ten opzichte van bepaalde andere aanvragers van een verzamelerkenning in een gelijke of minstens gelijkaardige situatie verkeerde op het ogenblik van zijn aanvraag. In het auditorsverslag wordt er volgens verzoeker al te losjesweg geïnsinueerd dat de door hem voorgelegde erkenningen moeten worden afgedaan als onredelijke, lakse en zelfs onwettige beslissingen uit de periode 2008-2012. Beweringen dat het toekennen van ruime verzamelthema's onverantwoord zou zijn, worden noch door de verwerende partij noch door het auditorsverslag hard gemaakt, aldus verzoeker. Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij beroepshalve actief is als erkend wapenhandelaar, in het bezit is van een aantal vergunningen en erkenningen en de toets omtrent de openbare veiligheid steeds correct doorstond zodat het belang van de openbare veiligheid op geen enkele wijze geschaad wordt.

Beoordeling

6. Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen - of een gelijke behandeling van niet-vergelijkbare gevallen - verboden is, tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

Wanneer de schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd, komt het aan verzoeker toe voldoende concrete elementen aan te brengen die het mogelijk maken te onderzoeken of hij inderdaad ongelijk behandeld wordt ten aanzien van anderen die in een gelijke of minstens gelijkaardige situatie verkeren.

Verzoeker ziet, samengevat, een ongelijkheid in het feit dat in het verleden ruimere verzamelthema's dan hetgeen hij heeft voorgesteld, werden

aanvaard. Met een loutere verwijzing naar dergelijke aanvaarde verzamelthema's, beslissingen uit het verleden, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de afzonderlijke en individuele beoordeling van zijn aanvraag tot erkenning van een vuurwapenverzameling neerkomt op een ongelijke behandeling. Het kan te dezen niet worden betwist dat het door verzoeker opgegeven, uiteindelijke, thema - "Verzameling van militaire vergunningsplichtige en volautomatische vuurwapens gebruikt door verbonden landen met het Warschaupact alsook VK, Italië, Duitsland, Israël, VS, Joegoslavië en Frankrijk vanaf begin WO2 (1939) t.e.m. 1970 alsook bijhorende munitie. Met uitzondering voor België: militaire vuurwapens gemaakt door FN die gebruikt zijn door het Belgisch leger tot 1982" - niet hetzelfde is als de thema's die hij aanhaalt en die volgens hem in het verleden wel reeds werden aanvaard. Verzoeker zet evenmin op enige wijze concreet uiteen dat hij zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden als de aanvragers van die erkenningen. Verzoeker toont dan ook geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

7. Inzake de voor het eerst in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie geuite kritiek en aangevoerde grieven, toont verzoeker niet aan dat hij die niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel.

8. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker voert in het tweede middel een schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het daarin vervatte vertrouwensbeginsel en stelt dat iedere rechtsonderhorige recht heeft op een duidelijke rechtspositie aan de hand van duidelijke normen, besluiten en gedragslijnen. Verzoeker verwijst opnieuw

naar de ruime verzamelthema's op grond waarvan wel een erkenning als wapenverzamelaar werd bekomen en hij benadrukt andermaal dat hij de criteria van de omzendbrief van 25 oktober 2011 en ook alle normen van openbare orde en veiligheid heeft gerespecteerd en dat hij door zijn beroepskwalificaties alle waarborgen biedt.

10. In de memorie van wederantwoord betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van de wapenwet, uitvoeringsbepalingen of de omzendbrief, maar op grond van loutere subjectieve, ongegronde en onbewezen twijfels en vermoedens. Verzoeker meent dat hij onredelijk wordt benadeeld en beperkt zonder gefundeerde reden, terwijl hij voldoet aan dezelfde voorwaarden als de aanvragers van de door hem voorgelegde verzamelerkenningen. De verwerende partij laat volgens verzoeker na aan te tonen waarom hij zich niet in een gelijkaardige situatie zou bevinden als de titularissen van die erkenningen die volgens hem nog steeds geldig en actueel zijn en dateren van na de vernieuwing en verstrenging van de wapenwet zodat hun bewijskracht volgens hem zeer pertinent is. Te dezen meent verzoeker niet te kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid zoals door de rechtszekerheidsnorm en het vertrouwensbeginsel is voorgeschreven.

In zijn laatste memorie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en in de memorie van wederantwoord. Verzoeker wijst er nog eens op dat hij aan alle criteria voldeed en over alle benodigde positieve adviezen beschikte. Verzoeker stelt tevens vast dat in het auditoraatsverslag ineens veel minder belang wordt gehecht aan het belang van de openbare veiligheid terwijl de zekerheid omtrent de garanties voor de openbare orde de absolute basisvoorwaarde is om een verzamelerkenning te bekomen. Volgens verzoeker zijn de door hem verstrekte waarborgen omtrent het garanderen van de openbare veiligheid de gedegen fundering voor het toekennen van de verzamelerkenning.

Beoordeling

11. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Voor zover verzoeker zich voor de uiteenzetting van het tweede middel steunt op wat hij reeds bij de uiteenzetting van zijn eerste middel heeft opgeworpen, wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste middel.

Voorst staan zowel de beroepskwalificaties van verzoeker als wapenhandelaar als de positieve adviezen van de burgemeester, de lokale politie en de procureur des Konings los van de beoordeling van het verzamelthema. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de burgemeester advies heeft gegeven over de vraag of de uitoefening van de activiteit waarop de aanvraag betrekking heeft een bijzonder gevaar inhoudt voor de openbare orde, de openbare veiligheid en de algemene gezondheid, alsook over de vraag of met betrekking tot de gebouwen waarin de activiteit zal worden uitgeoefend de nodige administratieve vergunningen zijn verleend. De procureur des Konings heeft dan weer enkel advies gegeven over het strafblad en de moraliteit van verzoeker en de processen-verbaal en vonnissen en arresten lastens verzoeker. De lokale politie ten slotte, heeft een algemeen moraliteitsonderzoek ten aanzien van verzoeker uitgevoerd en heeft advies gegeven over de vraag of verzoeker de veiligheidsmaatregelen bij de opslag van wapens naleeft en/of zal naleven. Geen enkele van voormelde adviesorganen heeft zich als dusdanig uitgesproken over de precieze omschrijving van het door verzoeker gekozen verzamelthema.

Met andere woorden, het is niet omdat de diverse adviesorganen allen een positief advies hebben uitgebracht naar aanleiding van de aanvraag van verzoeker, dat de verwerende partij om die reden verplicht is de verzamelerkenning toe te kennen. Uit de beoordeling van het derde middel blijkt dat er, ondanks voormelde positieve adviezen, deugdelijke motieven voorhanden zijn om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

12. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker het in het verzoekschrift summier uiteengezette middel pas op niet-ontvankelijke wijze verder uitwerkt in zijn volgende memories, betwist hij deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat heeft hij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich ter zake tot een herhaling van zijn standpunt dat hij “waarborgen omtrent het garanderen van de openbare veiligheid” biedt en dat zijn erkenningsaanvraag “in volledige overeenstemming [is] met de wapenwet en alle uitvoeringsbepalingen” zonder in te gaan ten gronde op de argumentatie van het auditoraat.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het tweede middel ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

13. In het derde middel voert verzoeker “gebrekkige motivering bestreden besluit” en de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, doordat, samengevat, de verwerende partij volstrekt onbewezen de oprechtheid van zijn interesse in twijfel trekt, zijn kennis contesteert en insinueert dat hij geen samenhangend geheel zou willen opbouwen.

Verzoeker betoogt, samengevat, dat niet kan worden betwist dat hij overeenkomstig de geldende criteria een aanvraag tot het verkrijgen van een erkenning als wapenverzamelaar heeft ingediend, dat hij bij zijn aanvraag kon bewijzen reeds minstens vijf vergunde vuurwapens voorhanden te hebben en dat

hij een welomschreven thema heeft aangebracht. Volgens verzoeker heeft hij in zijn aanvraag scrupuleus de drie criteria van de omzendbrief van 25 oktober 2011 gerespecteerd, met name de beperking in de tijd, op geografisch en op technisch vlak, en hij heeft zijn thema zelfs nog extra beperkt ondanks de praktijk van het toestaan van uiterst ruime thema's. De bewering van de verwerende partij dat hij bepaalde bedoelingen zou verbergen of zou willen ontsnappen aan de toepassing van de wapenwet is volgens verzoeker totaal onbewezen, net zoals de beweringen dat hij een onbeperkt arsenaal zou willen opbouwen en dat hij onvoldoende historische en technische kennis zou hebben. De verwerende partij negeert daarbij volgens verzoeker ook alle positieve adviezen waarin werd onderlijnd dat er geen gevaar is voor de openbare orde en veiligheid. Verzoeker is de mening toegedaan dat de verwerende partij een regime dat expliciet is opgenomen in de wapenwet ten aanzien van hem wil gaan uithollen met valse argumenten. Verzoeker stelt niet in te zien waarom het opbouwen van een wapenverzameling niet via een overname van een bestaande verzameling (van zijn vader) zou mogen gebeuren, een mogelijkheid die uitdrukkelijk wordt vermeld in de omzendbrief van 25 oktober 2011. Verzoeker wijst erop dat mocht hij geen interesse hebben in wapens, zoals de verwerende partij stelt, hij nooit wapenhandelaar zou zijn geworden. Verzoeker herhaalt opnieuw dat andere aanvragers met een veel ruimer verzamelthema wel een erkenning hebben bekomen en dat hij aan alle vereiste overeenkomstig de wapenwet, uitvoeringsbesluiten, omzendbrieven, enz... voldoet.

14. In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat de discretionaire bevoegdheid die aan de verwerende partij toekomt niet betekent dat er een absolute en willekeurige appreciatievrijheid is. Er moet een redelijk en evenredig verband bestaan tussen de feiten en de weigering van de verzamelerkenning. Verzoeker herhaalt omstandig dat zijn aanvraag aan alle criteria voldoet en besluit dat de erkenning wordt geweigerd "omwille van onbewezen subjectieve redenen die geen enkele wettelijke of reglementaire basis hebben".

In de laatste memorie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord. Verzoeker volhardt in zijn stelling dat de formele motivering van de bestreden beslissing noch duidelijk, noch juist, noch pertinent is en hij verwijst daartoe nogmaals naar de vroeger toegestane ruime verzamelerkenningen, naar zijn professionele kwalificaties, de door hem vervulde veiligheidsvoorwaarden en unaniem positieve adviezen waarmee geen rekening wordt gehouden. Wat de materiële motivering van de bestreden beslissing betreft, moet volgens verzoeker worden vastgesteld dat de verwerende partij haar beleidsvrijheid misbruikt om volstrekt onbewezen een halsstarrigheid in zijn hoofde en een misbruik van wapens en een gevaar op ongelukken te insinueren.

Beoordeling

15. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Deze motieven stellen verzoeker in staat te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de bestreden beslissing werd genomen. De formele motiveringsplicht is dan ook niet geschonden.

Voorts, uit de hiernavolgende uiteenzetting van de feiten aangaande de (her)formulering van het door verzoeker gekozen verzamelthema, blijkt niet alleen dat de bestreden beslissing steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen, die steun vinden in het administratief dossier en die ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen genomen worden, maar tevens dat de stelling van verzoeker, met name dat het door hem voorgestelde verzamelthema aan alle criteria van de omzendbrief van 25 oktober 2011 voldoet en dat hij ondanks dat gegeven tijdens de aanvraagprocedure zijn initieel voorgestelde verzamelthema nog verscheidene

malen heeft ingeperkt, slechts ten dele kan worden bijgetreden. De volgende feiten zijn in dat verband van belang:

“- Verzoeker beschreef het door hem gekozen verzamelthema in zijn erkenningsaanvraag van 25 september 2014 als volgt:

‘Privé verzamelen van vergunningsplichtige en volautomatische vuurwapens alsook munitie. Wapens gebruikt door landen verbonden met het Warschaupact, alsook België, Verenigd Koninkrijk, Italië, Duitsland, Israël, VS, Joegoslavië, Zwitserland tot en met het einde van de Vietnamoorlog (1975).’

Daarnaast stelde verzoeker ook een lijst op van de hem vergunde wapens die het opgegeven verzamelthema ondersteunen. Verzoeker neemt 6 wapens op in die lijst (geweer Beretta AR-70 .223 Rem, pistool AC P38 9mm, pistool Erfurt P08 9mm, pistool Mauser HSC 7,65 Br, geweer TULA/SIMONOV SKS 7,62 x 39 en pistool Mauser 1910 7,65 Br).

M.i. is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder dit thema in het licht van de wapenwet van 8 juni 2006, haar uitvoeringsbesluiten en de omzendbrief van 25 oktober 2011 als te ruim en te ondoorzichtig beschouwde.

- Op vraag van verweerder die aangaf dat het door verzoeker gekozen verzamelthema te ruim was, brengt verzoeker op 14 januari 2015 enkele wijzigingen aan aan het door hem gekozen verzamelthema. Het verzamelthema wordt herwerkt als volgt:

‘Verzameling van militaire vergunningsplichtige en volautomatische vuurwapens gebruikt door verbonden landen met het Warschaupact alsook VK, Italië, Duitsland, Israël, VS, Joegoslavië en Frankrijk vanaf begin WO2 (1939) tem 1970 alsook bijhorende munitie. Met uitzondering voor België: militaire vuurwapens gemaakt door FN die gebruikt zijn door het Belgische leger tot 1987.’

Van een inperking van het door verzoeker voorgestelde verzamelthema kan m.i. niet echt worden gesproken. Immers, het verzamelthema wordt enkel beperkt tot militaire vuurwapens in plaats van vuurwapens en over het algemeen wordt de relevante periode van de geschiedenis beperkt van 1939 tot en met 1970. Voor België breidt verzoeker de relevante periode echter gevoelig uit van 1975 tot 1987 en hoewel hij Zwitserland uit de opgenomen lijst van landen schrapt, voegt hij Frankrijk tegelijkertijd toe, zodat er m.i. ook op geografisch vlak niet gesproken kan worden van een inperking van het thema. Wel, integendeel.

- Op 5 februari 2016 geeft verweerder aan dat het door verzoeker herwerkte verzamelthema z.i. nog steeds te ruim en te ondoorzichtig is. Ook deze bevinding lijkt mij -gelet op de hoger uiteengezette analyse- niet kennelijk onredelijk te zijn. Verweerder stelt daarom aan verzoeker -rekening houdend met de reeds door verzoeker gedane voorstellen en met de door verzoeker in het bezit zijnde vergunde vuurwapens- het volgende verzamelthema voor:

‘Verzameling van militaire vergunningsplichtige en volautomatische wapens gebruikt bij de volgende conflicten door de erbij betrokken landen: de eerste wereldoorlog (1914-1918), de tweede wereldoorlog (1939-1945), de Koreaanse oorlog (1950-1953), de eerste Indochinese oorlog (1946-1954) en de tweede Indochinese oorlog of Vietnamoorlog (1955-1975). De verzameling wordt beperkt tot maximaal twee wapens van hetzelfde merk en type.’

Dit is inderdaad een beperkter en nauwkeuriger afgebakend verzamelthema. Het klopt dat in dit thema enkel een erkenning voor het verzamelen van militaire vuurwapens vervat zit en geen erkenning voor het verzamelen van munitie, maar dat neemt niet weg dat het verzoeker, overeenkomstig artikel 1, § 1, tweede lid, van het KB van 29 december 2006, toegestaan is om munitie voor de militaire vuurwapens

uit zijn collectie te verzamelen a rato van tien patronen per type wapen. Dat verweerder de door verzoeker voorgestelde uitzondering voor België, m.n. 'vuurwapens gemaakt door FN' niet afzonderlijk opneemt in de omschrijving van het thema kan m.i. verklaard worden door het feit dat verzoeker nog geen vergund vuurwapen bezit dat gemaakt is door FN. Het door verweerder voorgestelde verzamelthema kan m.i. dan ook niet als kennelijk onredelijk worden afgewezen. Bovendien was verzoeker niet verplicht om dit voorstel te aanvaarden. Hij kon er zich door laten inspireren om zijn voorgestelde verzamelthema nauwkeuriger en beperkter te herformuleren.

- Op 6 februari 2016 laat verzoeker aan verweerder weten dat hij niet akkoord gaat met het door verweerder voorgestelde verzamelthema en dat hij bij wijze van allerlaatste toegeving bereid is om de periode die betrekking heeft op de militaire vuurwapens gemaakt door FN en die gebruikt worden door het Belgische leger in te perken van 1987 naar 1982.

Daarnaast geeft verzoeker uitdrukkelijk aan dat hij ook tevreden is met één van de thema's van de door hem bijgevoegde verzamelerkenningen, m.n.:

ofwel: 'vuurwapens gebruikt tijdens militaire conflicten vanaf de Eerste Wereldoorlog tot het einde van de eerste inval in Irak (1914-1992) door België, Bulgarije, Canada, China, Denemarken, Duitsland (Oost-/West-), Frankrijk, Israël, Italië, Joegoslavië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, USSR, Verenigd Koninkrijk, Verenigde Staten, Zweden en Zwitserland';

ofwel: 'vuurwapens gebruikt tijdens militaire conflicten vanaf de Eerste Wereldoorlog tot en met de Falklandoorlog (1914-1982) door de volgende landen: België, Canada, China, Denemarken, Duitsland, Israël, Italië, Joegoslavië, Sovjet-Unie, Spanje, Tsjechoslowakije, Verenigd Koninkrijk, Verenigde Staten en Zwitserland.'

ofwel: 'lange vuurwapens, alsook bijhorende munitie'.

Gelet op deze reactie van verzoeker, is het m.i. niet kennelijk onredelijk dat verweerder daaruit meent te kunnen afleiden dat er gereede twijfels rijzen aangaande de 'bijzondere fascinatie' en 'de oprechte interesse vanuit bijvoorbeeld historisch of technisch oogpunt' van verzoeker om een bepaald afgebakend en samenhangend geheel aan vuurwapens te verzamelen. Verzoeker heeft door zo te reageren zelf aangegeven niet zo veel belang te hechten aan het door hem gekozen en voorgestelde verzamelthema, aangezien hij stelt ook genoeg te nemen met andere verzamelthema's, voor zover deze maar voldoende ruim geformuleerd zijn."

Gelet op deze reactie van verzoeker, is het niet onredelijk dat de verwerende partij daaruit meent te kunnen afleiden dat er gereede twijfels rijzen aangaande de "bijzondere fascinatie" en "de oprechte interesse vanuit bijvoorbeeld historisch of technisch oogpunt" van verzoeker om een bepaald afgebakend en samenhangend geheel aan vuurwapens te verzamelen. Verzoeker heeft door zo te reageren zelf aangegeven niet zo veel belang te hechten aan het door hem gekozen en voorgestelde verzamelthema, aangezien hij stelt ook genoeg te nemen met andere verzamelthema's, voor zover deze maar voldoende ruim geformuleerd zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat er uit de formele motivering van de bestreden beslissing - in tegenstelling tot wat verzoeker argumenteert - niet kan worden afgeleid dat de kennis van verzoeker door verweerder wordt gecontesteerd. Minstens dient te worden vastgesteld dat dit geen doorslaggevend motief van de bestreden beslissing is. Dat verzoeker een blanco strafblad heeft en dat er in het kader van de aanvraagprocedure enkel positieve adviezen werden uitgebracht doet niets af aan voormelde vaststelling dat er door de “door de halsstarrigheid waarmee [verzoeker] met de [door de verwerende partij] voorgestelde beperkingen omgaat” bij de verwerende partij gereede twijfels kunnen rijzen aangaande de bijzondere fascinatie en/of de oprechte interesse vanuit bijvoorbeeld historisch of technisch oogpunt van verzoeker om een bepaald afgebakend en samenhangend geheel aan vuurwapens te verzamelen. Dit motief, dat het doorslaggevend motief van de bestreden beslissing is, is juist, deugdelijk, draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden afgeleid dat de materiële motiveringsplicht niet geschonden is en dat de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is.

16. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich ter zake, samengevat, tot een herhaling van zijn standpunt dat “[d]e formele motivering [...] noch duidelijk noch juist noch pertinent [is]” en dat de “[d]e [v]erwerende partij [...] niet [is] uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens”.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het derde middel ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

17. In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsnorm. Volgens verzoeker is de verwerende partij niet met inachtneming van de normale regels van bewijsvoering tot haar voorstelling van de feiten gekomen.

In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie herhaalt verzoeker het middel letterlijk.

Beoordeling

18. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen:

Uit het feitenrelaas en uit de bespreking van het eerste tot en met het derde middel blijkt dat de verwerende partij zorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing, zowel voor wat het verzamelen betreft van de feiten (onder andere het inwinnen van de nodige adviezen), als wat de beoordeling betreft van deze feiten en de daaraan gekoppelde besluiten.

De verwerende partij heeft verzoeker ook meermaals te kennen gegeven dat het door verzoeker voorgestelde verzamelthema te ruim en te ondoorzichtig was en, derhalve, beperkter en nauwkeuriger diende te worden herschreven. Daarnaast stelde de verwerende partij aan verzoeker zelf een verzamelthema voor waarin de wapens waarvoor verzoeker reeds eerder een wapenvergunning had gekregen konden worden ingepast. De verwerende partij kan dan ook geen onzorgvuldig handelen worden verweten.

19. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich ter zake tot een herhaling van het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het vierde middel ongegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

20. Verzoeker voert in het vijfde middel de schending aan van de artikelen 30, § 2, en 31, eerste lid, van de wapenwet omdat de bestreden beslissing laattijdig zou zijn genomen.

In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie herhaalt verzoeker het middel letterlijk.

Beoordeling

21. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de Raad van State in het verleden reeds oordeelde dat “de termijnen waarin de artikelen 30 en 31 van de wapenwet voorzien [...] bij ontstentenis van een uitdrukkelijk in de wet voorziene sanctie, termijnen van orde [zijn]”.

Voorts blijkt uit artikel 30, tweede lid, van de wapenwet inderdaad dat de minister van Justitie of zijn gemachtigde de beslissing in beroep in beginsel “binnen zes maanden na de ontvangst van het verzoekschrift” moet nemen. Te dezen heeft verzoeker bij de minister van Justitie een beroep ingesteld met een aangetekend verzonden verzoekschrift van 30 januari 2015. Met een brief van 9 februari 2015 bevestigde de verwerende partij de ontvangst van het verzoekschrift.

Artikel 31, tweede lid, van de wapenwet voegt daaraan toe dat de voorgeschreven termijn waarbinnen de minister van Justitie een beslissing moet nemen “bij gemotiveerde beslissing” kan worden verlengd en dit “op straffe van nietigheid”.

Noch uit artikel 30, noch uit artikel 31 van de wapenwet blijkt dat de initiële beroepstermijn van zes maanden slechts eenmaal kan worden verlengd. Evenmin blijkt uit voormelde artikelen dat deze beroepstermijn maar met maximaal zes maanden kan worden verlengd.

Uit een gemotiveerd schrijven van 16 juli 2015 blijkt dat de initiële beroepstermijn van zes maanden door de verwerende partij werd verlengd, overeenkomstig artikel 31, laatste lid van de wapenwet. Uit voormeld schrijven blijkt eveneens dat de verwerende partij deze verlenging niet aan een bijkomende termijn van zes maanden heeft gekoppeld. De termijnverlenging was ingegeven door het feit dat de verwerende partij nog geen advies van de burgemeester had ontvangen. Aangezien dit advies als een relevant element voor de beoordeling van het beroepschrift van verzoeker werd beschouwd, werd de termijnverlenging gekoppeld aan het verkrijgen van dit advies, aan het onderzoek ervan in het licht van de beoordeling van het beroepschrift van verzoeker en, vervolgens, aan het nemen van de uiteindelijke beslissing in beroep.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook dat de verwerende partij de artikelen 30 en 31 van de wapenwet niet heeft geschonden.

22. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich ter zake tot een herhaling van het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het vijfde middel ongegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

23. In het zesde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 190 van de Grondwet doordat de verwerende partij niet heeft aangegeven dat adviseur F. I. bevoegd zou zijn om de beslissing in de plaats van de minister te ondertekenen en er evenmin wordt aangetoond dat een eventueel delegatiebesluit werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie herhaalt verzoeker het middel letterlijk.

Beoordeling

24. Artikel 30, eerste lid, van de wapenwet luidt:

“Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.”

Luidens deze bepaling kunnen dus zowel de minister van Justitie als diens gemachtigde uitspraak doen over het beroep tegen de beslissing van de gouverneur.

25. In het Belgisch Staatsblad van 1 oktober 2012 is het volgende ministerieel besluit van 21 september 2012 bekendgemaakt:

“De Minister van Justitie,
Gelet op artikel 30 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens,
Besluit:
Om te beslissen over de beroepen die op basis van artikel 30 van de Wapenwet worden ingesteld, wordt delegatie van bevoegdheid verleend aan de houders van de volgende functies:
- de directeur-generaal van het directoraat-generaal Wetgeving, Fundamentele Rechten en Vrijheden;
- de adviseur-generaal die de directie strafrecht binnen dit directoraat-generaal leidt;
- de adviseur die de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidt;
- in geval van verhindering van de voornoemde personen, elke agent van niveau A behorend tot de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan.”

Aangezien artikel 30 van de wapenwet niet vereist dat de delegatie *nominatim* aan een bepaalde ambtenaar wordt verleend, moet de aanwijzing of benoeming van de ambtenaar “die de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidt”, niet worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

26. Te dezen is de bestreden beslissing ondertekend door adviseur F. I.. Verzoeker brengt geen redenen aan om eraan te twijfelen dat adviseur F.I. ten tijde van de ondertekening van de bestreden beslissing de adviseur was die de Federale Wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidde.

27. Het zesde middel is ongegrond.

V. Vraag tot toepassing van de bestuurlijke lus

28. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift om “[e]ventueel toepassing te maken van art. 38 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State”.

29. Het Grondwettelijk Hof heeft met een arrest nr. 103/2015 van 16 juli 2015 artikel 13 van de wet van 20 januari 2014 ‘houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State’, dat het artikel 38 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State invoerde, vernietigd.

Verzoekers vraag heeft derhalve geen voorwerp.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques